

PORTA FIDEI

Wij roemen
op de
gekruisigde
Christus

Lofprijzings-
avond met
Lars Gerfen
p. 7

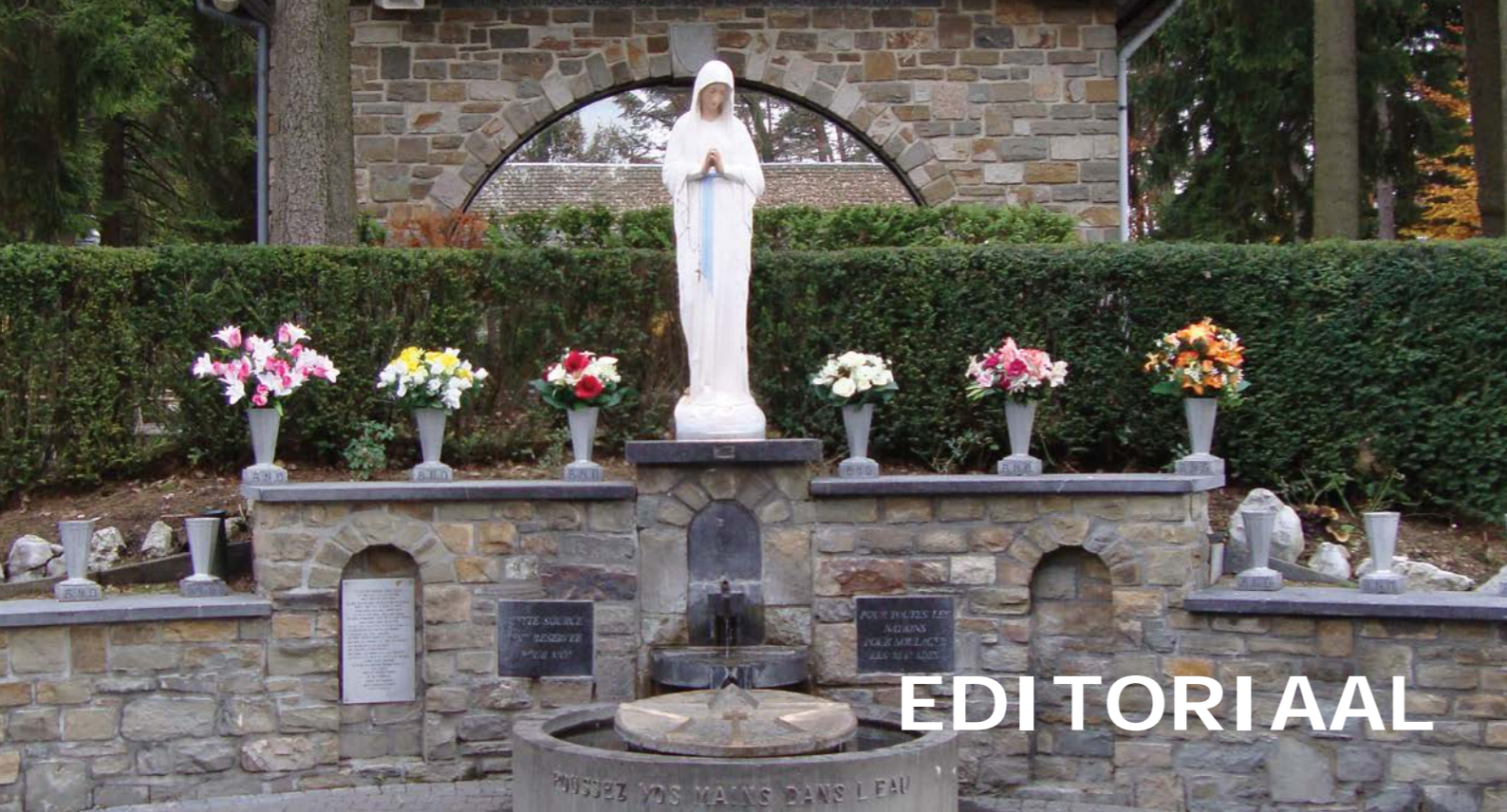
Het eeuwenoude
kruis van
Tancremont
p. 13

Overzicht
van de
programma's

p. 10-11

Moeder Martha
p. 16

EDITORIAAL

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:
Pr. Karlo Tyberghien

Werken mee aan dit nummer:

Joris Abts, Zuster Angèle, pr. J. Hermans, Hilde Rummens, pr. Karlo Tyberghien, pater Jos Vanderbruggen

Foto's:
Redactie

Realisatie en vormgeving:
Radio Maria

Druk en verzending:
Halewijn, Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen

Abonnementen en gegevensverwerking:

Radio Maria
Sint Reneldisplein 23
3001 Leuven
info@radiomaria.be

Bel ons: 016 41 47 47

Beste vrienden van Radio Maria,

De zomermaanden zijn bijna voorbij, en we bereiden ons weer voor op een nieuw werkjaar. Op 7 oktober willen we dit jaar aan Onze Lieve Vrouw toevertrouwen en daarom gaan we met al onze luisteraars op bedevaart naar het mooie en gezegende Banneux. Wanneer Onze-Lieve-Vrouw daar verscheen vroeg ze in haar boodschappen om in haar te geloven: "Geloof in mij, ik zal in u geloven. Bid veel. Tot ziens." Door onze pelgrimstocht naar haar, en ons geloof in haar, trachten we ons geloof in Jezus Christus te vergroten, te verdiepen en te verrijken. Het geloof staat centraal in de boodschap van de Maagd der armen. Ook in onze grote familie van Radio Maria is het geloof van grote betekenis. Wij zijn namelijk een radio met een stem

die het geloof doorgeeft en laat beleven. Het is net zoals in een gezin waar de kinderen vaak het geloof ontvangen van de ouders. Maar ook de ouders ontvangen, zij het dan door de beleving en de ervaring van de kinderen, een verdieping van het geloof. Vandaag de dag mogen we niet vergeten dat ook de grootouders hierin een zeer belangrijke rol spelen. Vermits zij vaak meer de tijd hebben, kunnen zij van de tijd die zij vrijmaken voor het zorgen van de kleinkinderen een grote rol spelen in het doorgeven van het geloof. Het geloof staat centraal. Maar, wat is nu eigenlijk 'geloven'.

Een grote theoloog definieerde het geloof als volgt: "geloven is zien met de ogen van een ander". Wie dus gelooft in Jezus Christus, ziet als het ware met de ogen van Jezus. Als Jezus vertelt over de Vader – die Hij gezien heeft – dan geloven wij Hem en komen zo zelf de Vader te zien. Wanneer Hij vertelt over het eeuwig leven, dan geloven wij Hem – omdat Hij weet waarover Hij spreekt – en weten dat het eeuwige op ons wacht. We zien dat leven reeds voor ons. De Maagd der armen vraagt in haar boodschap om ook in haar te geloven.

Het is opmerkelijk dat ze dat vraagt aan iemand die haar net wel ziet, dankzij de verschijning. De boodschap is dus nog intenser voor ons, omdat wij haar niet hebben gezien. Doch, door het geloof zien we haar als een zorgzame moeder die met ieder van ons – en meer nog met de armste onder ons – het beste voorheeft. Dat is geloven, we zien Maria, onze hemelse Moeder. En wat is dan haar antwoord op ons geloof? Ook zij zal in ons geloven. Zij zal in ons hart zien wat wij willen. Wat zijn onze noden? Welke verlangens hebben wij? Waar liggen onze moeilijkheden in ons leven? Welke situatie lijkt ons onoverkomelijk? Maria zal vele vragen in ons hart aantreffen. Het is belangrijk te weten – en te geloven – dat ze zich erover zal bekommeren. En dit is de boodschap voor al onze luisteraars, want ook zij hebben te kampen met moeilijkheden en onzekerheden. Wie zich toevertrouwt aan de heilige Maagd Maria zal zeer vlug ervaren dat ze er voor ons is. Misschien zouden we iets meer onze zorgen kunnen toevertrouwen aan een Moeder die weet wat er omgaat in onze harten. Zoals ze reeds eerder zei tijdens een andere boodschap, is ze gekomen – en komt nog steeds – om ons lijden te verlichten. Aan ons om deze mooie woorden van

Maria in geloof op te nemen, en ernaar te leven. Een manier om dit te doen is het gebed.

Maria besluit dan ook met de vraag om veel te bidden: persoonlijk en gezamenlijk. Ze zegt ook nog "tot ziens". Natuurlijk zegt ze dit tot de zienster op dat moment, Mariette Beco. Toch, als we weten dat 'geloven' ook 'zien' is, dan is dit voor ons terug een uitnodiging om te blijven geloven. Het is in die context dat de heilige Maagd op 15 februari 1933 tenslotte nog een geheim zal vertellen aan Mariette. Zoals zij, moeten ook wij blijven geloven. Misschien zegt Maria ook "tot ziens" voor ons, en kunnen we deelnemen aan deze mooie bedevaart op 7 oktober. Iedereen is van harte welkom! Meer info en een mogelijkheid tot inschrijven vindt u verder in dit nieuwe nummer van de Porta Fidei.

Ik wens u verder nog te danken voor al uw gebeden en uw steun die we blijvend nodig hebben. Zeker tijdens deze eerste maanden van het nieuwe werkjaar. We blijven rekenen op Gods Voorzienigheid en hopen dat u met deze Voorzienigheid meewerkt. Zeer genegen in Jezus en Maria,

Pr. Karlo Tyberghien
Pr. Karlo Tyberghien
Directeur Radio Maria

OPSTAPPLAATSEN

Bus 1 - Leuven

- 7u30 Veltem
- 7u40 Winksele
- 8u00 Holsbeek
- 8u15 Egenhoven

Bus 2 - West-Vl.

- 7u00 Gistel

Bus 3 - St.-Niklaas

- 6u55 Grembergen
- 7u10 Hamme-Zogge
- 7u20 Waasmunster
- 7u30 Sint-Niklaas

Bus 4 - Westerlo

- 8u00 Westerlo

Bus 5 - Antwerpen

- 7u15 Kapellen (St.-Dionysiuskerk)
- 7u25 Kapellen (St.-Jacobuskerk)
- 7u45 Brasschaat (St.-Antoniuskerk)
- 8u00 Brasschaat (H.Hartkerk)

Bus 6 - Zottegem

- 7u00 St. Lievens-Houtem
- 7u10 Oombergen
- 7u20 Zottegem
- 7u30 Herzele
- 7u40 Burst
- 7u45 Erpe-Mere

Naam: _____

Adres: _____

Tel. of GSM: _____

Opstapplaats: _____

Opmerking: _____

Catechesereeks over de geboden

DE RUSTDAG

Paus Franciscus begon op 13 juni 2018 tijdens de algemene audiëntie op het Sint-Pietersplein met een reeks catecheses over de geboden. We geven u in dit en de komende nummers telkens een vertaling van één of meerdere catecheses.

De paus spreekt in deze catecheses niet alleen over de tien geboden maar ook over de nieuwe wet van Christus.

Dierbare broeders en zusters, goedendag!

Vlucht

Onze tocht doorheen de Tien Geboden brengt ons vandaag bij het gebod van de rustdag. Het lijkt een gemakkelijk uitvoerbare opdracht. Dat is echter een verkeerde indruk. Rusten is echt niet eenvoudig, want er is ware en valse rust. Hoe kunnen we ze onderscheiden? De huidige samenleving dorst naar ontspanning en vakantie. De industrie van de verstrooiing bloeit. De publiciteit stelt de ideale wereld voor als een pretpark waar allen zich vermaken. De opvatting van *leven* vandaag heeft zijn zwaartepunt niet in doen en bezig zijn maar in de *vlucht*. Geld verdienen om plezier en bevrediging te beleven. Het toonbeeld is dat van iemand die succes heeft en die zich veel en heel verscheiden genietingen kan veroorloven. Deze mentaliteit leidt feitelijk tot onvrede over een bestaan dat verdoofd wordt door plezier dat geen rust geeft, maar wel vervreemding en vlucht uit de werkelijkheid. De

mens heeft nooit zoveel kunnen rusten als vandaag en toch heeft de mens ook nooit zoveel leegte ervaren als vandaag! De mogelijkheden om plezier te beleven, er op uit te trekken op cruise en reizen en zoveel andere dingen vervullen het hart niet. Meer nog: ze geven je niet echt rust.

Schepping

De woorden van de Tien Geboden zoeken en vinden de kern van het probleem door een ander licht te werpen op wat rust is. Het gebod heeft een bijzonder kenmerk: het geeft een motief. Rusten in naam van de Heer heeft een welbepaalde reden: "In zes dagen immers heeft Jahwe de hemel, de aarde, de zee met al wat erin is, gemaakt. Maar de zevende dag heeft Hij gerust en zo de sabbat gezegend en tot een heilige dag gemaakt." (Ex. 20, 11).

Dit is een verwijzing naar de schepping, wanneer God zegt: "God bezag alles wat Hij gemaakt had, en Hij zag dat het heel goed was." (Gen. 1, 31). Dan begint de rustdag, de vreugde van God over de

schepping. Het is de dag van de bezinning en van de zegening.

Dankzegging

Wat is dus rusten volgens dit gebod? Het is een tijd van bezinning, een tijd van lofprijzing, niet van vlucht. Het is de tijd om naar de werkelijkheid te kijken en te zeggen: hoe mooi is het leven! Tegenover de rust als vlucht uit de werkelijkheid stellen de Tien Geboden de rust als *zegening van de werkelijkheid*. Voor ons christenen is de Eucharistie – en dat betekent: *dankzegging* – het centrum van de dag des Heren, de zondag. De dag om aan God te zeggen: dank Heer voor het leven, voor uw barmhartigheid, voor al uw gaven. De zondag is niet de dag die de andere dagen doet vergeten, maar die eraan terug doet denken, er dankbaar om te zijn en in vrede te leven. Veel mensen die veel mogelijkheden hebben om zich te vermaken, leven niet in vrede! De zondag is de dag om in vrede te leven, zeggend: het leven is kostbaar, het is niet eenvoudig, soms zelfs pijnlijk, maar het leven is kostbaar. Tot echte rust komen is Gods werk in ons. Het eist wel afzien van de vervloeking en haar aantrekkingskracht.

Het hart neigen naar ontevredenheid, door de motieven tot onvrede in de verf te zetten, is zeer makkelijk. Dankbaarheid en vreugde eisen openheid voor het goede en dat is een volwassen impuls van het hart. Het goede is liefdevol en dringt zich nooit op. Het moet gekozen worden. Vrede kiest men, ze kan niet opgelegd worden en wordt niet bij toeval gevonden. Zich verwijderen van de bittere pijnpunten van het hart vraagt van een mens: vrede sluiten met dat wat men ontvlucht. Het is nodig dat men zich met zijn eigen geschiedenis verzoent; dat wil zeg-

gen: met de feiten die moeilijk te aanvaarden zijn, met de moeilijke momenten van het eigen bestaan. Ik stel jullie de vraag: heeft ieder van jullie zich verzoend met zijn eigen levensverhaal? Een vraag om over na te denken: heb ik mij verzoend met mijn levensverhaal? Echte vrede immers is niet het eigen levensverhaal veranderen, maar het aanvaarden zoals het gelopen is.

Vaak hebben we zieke Christenen ontmoet die ons getroost hebben met een rust die men niet vindt bij genietters en hedonisten! We hebben eenvoudige en arme mensen ontmoet die van kleine dingen genoten met een geluk dat naar eeuwigheid smaakte.

Fiat

In Deuteronomium zegt de Heer: "Leven en dood houd ik u voor, zegen en vloek. Kies dan het leven, dan zult gij met uw nakomelingen het leven bezitten" (Deut. 30, 19). Deze keuze is het '*fiat*' van de Maagd Maria, openheid voor de Heilige Geest die ons in het voetspoor van Christus zet, van Hem die zich aan de Vader toevertrouwt op het meest dramatische ogenblik en zo de weg gaat die naar de verrijzenis leidt.

Wanneer wordt het leven mooi? Wanneer men er goed over begint te denken, wat ook ons levensverhaal mag zijn. Wanneer men begint te beseffen: alles is genade en wanneer dit heilige inzicht de muur van de onvoldaanheid slecht en zo begin is van echte rust.

Het leven wordt mooi wanneer het hart open komt voor de Voorzienigheid en men de waarheid ontdekt van wat de Psalm zegt: "Bij God alleen verstilt mijn ziel, van Hem komt mijn bevrijding" (Ps. 62, 2). Dat is een mooie zin uit de Psalm: "Bij God alleen verstilt mijn ziel".

RADIO MARIA
HERBELUISTEREN
VIA 'PODCASTS'

Wat is podcasting?

Podcasting is een gratis service waarmee luisteraars audiobestanden (Podcasts) kunnen downloaden om te beluisteren via computer of digitale audiospeler (smartphone, tablet,...) Op podcasts kan men zich abonneren. Indien men geabonneerd is worden nieuwe bestanden automatisch opgeladen. Dit wil zeggen dat afleveringen kunnen worden beluisterd wanneer men het zelf kiest.

Waarom podcasting?

Wanneer een podcast een nieuwe aflevering uitbrengt, worden abonnees automatisch op de hoogte gebracht dat er een nieuw programma is gepubliceerd op de website. Met de specifieke podcast-apps (iTunes, Spotify, ...) kunnen afleveringen van favoriete programma's automatisch worden gedownload.

Hoe abonneren?

Luisteraars kunnen zich eenvoudig abonneren op één of meerdere van onze podcasts:

www.radiomaria.be/feed/podcast/berichten

www.radiomaria.be/feed/podcast/catechismus

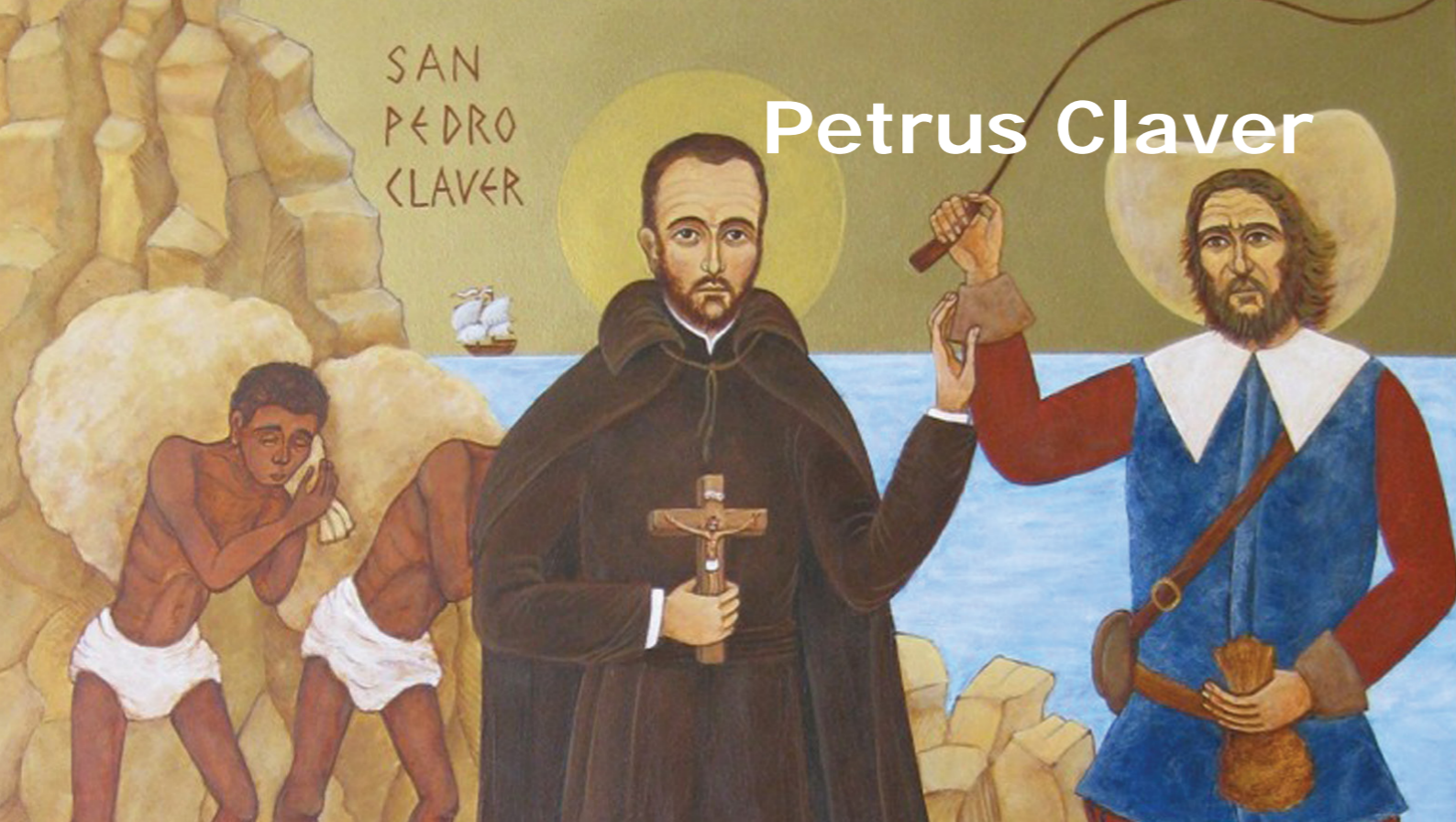

www.radiomaria.be/feed/podcast/boeken

www.radiomaria.be/feed/podcast/gebed

Petrus Claver

pr. J. Hermans

Heiligen geven vaak door hun leven een klare, verhelderende kijk op de waarheden van het geloof en de beleving ervan. Heiligen hebben heel vaak in hun leven blijk gegeven van een bijzondere relatie met het Allerheiligste en met de viering van de Eucharistie. Het levensverhaal van de heilige Petrus Claver, die wij op 9 september vieren, kan ons helpen om de betekenis van de communie en de vredewens die er aan vooraf gaat beter te begrijpen.

In 1602 trad Petrus Claver in bij de jezuïeten. Hij was toen 22 jaar oud. Na zijn noviciaat in Tarragona verbleef hij een jaar in het jezuïetencollege in Gerona en deed vervolgens zijn filosofiestudie op Mallorca. Na twee en een half jaar theologiestudie kreeg hij op zijn verzoek toestemming om deze studie af te maken in West-Indië. En zo vertrok Petrus Claver in 1610 naar de zwartemissie in Zuid-Amerika. 13 maart 1616 ontving hij in Cartagena, in het huidige Columbia, de priesterwijding. Toen hij zijn geloften deed schreef hij in zijn notitieboekje: "Tot mijn dood moet ik mij aan de dienst van God wijden; ik moet goed begrijpen dat ik als een slaaf ben, die voortdurend werkt voor zijn heer en tracht hem in alles, volkomen, met heel zijn ziel, lichaam en geest, te behagen en tevreden te stellen". En zijn laatste geloften besloot hij met de woorden: "Petrus Claver, slaaf van de zwarten voor altijd".

Cartagena was een stad vol slaven: tweeduizend Spanjaarden en drie- tot vierduizend zwarte slaven. Om de inlandse Indianenbevolking te sparen voerde men zwarten uit Afrika aan als

slaven. Met eigen ogen zag pater Claver hoe mensonwaardig zij vervoerd werden door mensen die christenen heetten. En tegenover het onrecht stelde hij goedheid en liefde. Hij wilde doen al wat in zijn vermogen lag om het leed van de zwarten te verzachten. Hij wist dat hijzelf niet veel vermocht. In 1616 had zijn overste het volgende rapport over hem opgesteld: "Intellect: minder dan middelmatig. Voorzichtigheid: geen. Ontwikkeling: weinig. Karakter: opvliegend. Bekwaamheden voor misiewerk: nuttig voor biecht horen en de omgang met inlanders". Dat waren de talenten van Petrus Claver. O, hij wist heel goed dat hij niet de vermogens bezat als die van zijn mede-jezuïet, pater Alfons de Sandoval. Die legde een grote hoeveelheid bezwarende gegevens aan tegen de slavenhandel. Die wilde een boek schrijven waarin hij de slavenhandel zou aanklagen. Die wist de slavernij zelf aan te pakken. Maar hij, Petrus Claver, de kleine man uit het kleine dorp in het Spaanse Catalonië, hij was niet de man ervoor om een veldtocht te leiden tegen de slavernij, die hij zozeer veroordeelde. Hij koos ervoor slaaf van de slaven

te worden, hun lijden te verzachten en hen te laten inzien en beleven, dat Christus de enige echte bevrijder is, Hij die aller slaaf werd.

Het lot van de slaven ging hem zeer ter harte. Als er weer schepen binnenvoeren met als vrachtwaar zwarten, dan was Petrus Claver in de haven. Met eigen vrachtwaar, om uit te delen aan degenen die niets hadden, zelfs niet de beschikking over hun eigen lichaam. "Gisteren kwam er een groot schip aan, vol met zwarten van de rivieren. Wij gingen er heen met twee manden met sinaasappels, citroenen en tabak. Wij gingen hun hut binnen; het was precies een tweede Guinee; zij lagen aan alle kanten op elkaar, wij baanden ons een weg tot wij bij de zieken waren gekomen. Er waren er heel veel, zij lagen op de vloer, die vanwege het vocht en het gevaar voor overstroming met scherpe stukken steen en kapotte tegels was opgehoogd. Dat was hun bed; zij lagen hier helemaal naakt en hadden niets om zich mee te bedekken" (brief van 30 mei 1617).

"Voordat wij proberen met onze lippen met hen te spreken moeten wij met onze handen met hen spreken". Dat was het uitgangspunt van Petrus Claver bij zijn hulp in de naam van Christus. Meer inlichtingen over de situatie van de slaven heeft pater de Sandoval op schrift gesteld: "Deze zwarten die gevangen worden genomen volgens God weet welk recht, worden meteen geboeid en de ketenen worden niet losgemaakt totdat zij hier in Cartagena of in een andere haven binnenkomen; als de lading, 300, 400, 500 of meer dan 600, genoeg is om een schip te bemannen, wordt de galei *armazón* genoemd; indien er genoeg zijn om meerdere schepen te vullen, spreekt men van *armazones*; meestal komen er per jaar twaalf of veertien van deze schepen in deze stad aan; elk schip bevat ongeveer dit aantal zwarten. Als er minder zijn heet het een lote. Als zij van Angola komen, worden zij allen tezamen naar het eiland Loanda gebracht,

vanwaar zij niet kunnen ontsnappen; en als zij van de rivieren van Guinee komen, worden zij niet naar dit eiland gebracht, maar dan wordt iedere zwarte apart nog eens aan een lange ketting vastgebonden, soms wordt hij ook op andere wrede manieren extra geboeid; zij worden hier niet van bevrijd, niet aan land of op zee totdat zij op de plaats van bestemming zijn gekomen. Omdat zij op het eiland Loanda, geboeid zoveel ontberingen en ellende te verduren hebben, bijna niet en dan nog slecht te eten en te drinken krijgen, bovendien een afschuwelijke zeereis achter de rug hebben, worden zij zeer bedroefd en neerslachtig. Dit wordt nog verergerd doordat zij geloven, dat zij na aankomst uitgerperst zullen worden om de olie uit hun lichamen te halen, of dat zij opgegeten zullen worden. Daardoor sterft ongeveer een derde tijdens de overtocht, die meer dan twee maanden duurt. Aan boord zijn zij zo samengepakt, en worden zij zo slecht behandeld, dat zelfs de mannen die hen hierheen brengen mij verzekeren, dat zij in groepen van zes zijn samengebonden met ringen om de nek, geboeide voeten aan lange kettingen (*corrientes*), paarsgewijze, zodat zij van het hoofd tot de voeten geketend zijn; zo liggen zij in het ruim zonder ooit zon of maan te zien en elke Spanjaard die door de luiken naar binnen kijkt voelt zich onwel worden; hij durft nooit langer dan een uur in die afschuwelijke, stinkende, overvolle plaats te blijven, uit angst zich een of andere ernstige ziekte op de hals te halen. Het is hun enige verademing en troost, dat zij één keer in de vieren-

In de maanden september en oktober gaat Lars Gerfen op huiskamertour door Nederland en België.

Op zondag 22 september 2019 om 17u is Lars te gast in de kapel van de studio's van Radio Maria voor een lofprijzing!

Deze keer komt hij samen met Ardie (cello en elektrische gitaar) en Tim (percussie). Naast de nieuwe muziek van de CD 'Richt mij weer op' zal Lars ook liederen van zijn vorige cd's 'In dat licht' en 'Laat nou gaan' spelen. **Iedereen van harte welkom!**

twintig uur te eten krijgen: alleen maar een bord maïs, of ongekoekte gierst (dit lijkt op rijst), daarbij een kanetje water en verder niets; wel veel slaag en lelijke woorden.”

Petrus Claver verzorgde de zieken en gaf ieder van de slaven een kleine attentie. Wanneer de zwarten ont-scheept waren, werden ze naar barakken en hutten overgebracht. En dan was Petrus Claver er weer bij. Moeilijkheid was de taal van de zwarten. De meest gangbare taal, het Angolees, was Petrus na enige tijd machtig. Onder de zwarten zocht hij geschikte personen die hij als tolken in dienst nam. Op den duur had het jezuïetencollege waar hij woonde, acht tot zestien tolken in dienst. Van pater generaal kreeg hij herhaaldelijk de verzekering, dat deze tolken niet verkocht, geruild of van hem weggenomen mochten worden, omdat de pater generaal inzag van hoe groot belang deze mensen waren voor het werk van Petrus Claver.

En zo probeerde Petrus Claver de slaven te winnen voor God. Met primitieve hulpmiddelen, tekeningen en plaatjes, gaf hij godsdienstles. En talloze slaven kozen door het dienstwerk van de kleine pater voor de vrijheid van Christus. Naar zijn eigen zeggen bracht Petrus Claver ongeveer 300.000 zwarten tot Christus.

Zolang Petrus Claver zich met de zwarten bezighield op de schepen en in de barakken, lieten de blanken hem begaan. Dat kon geen kwaad. Hoe zouden ze er iets tegen kunnen hebben, dat de slaven christenen werden. Ze werden er misschien alleen maar makker door en dat kon geen kwaad! Maar er kwam verandering in die houding van heel wat blanken, toen Petrus met grote groepen slaven naar de jezuïetenkerk trok, om daar de eucharistie te vieren. Dat was voor menige blanke toch wel al te gortig. Blanken begonnen te klagen, dat hun plaatsen in de kerk ingenomen werden door zwarten. Hoe kon men zoiets dulden? “De kerk werd met negerlucht gevuld! Dat negervolkje: ze mogen best katholiek worden, als ze maar niet de plaatsen innemen van de blanken in de mis. Trouwens zwarten zijn onbetrouwbaar. Had de pater niet zelf vaker moeten ondervinden, dat hij ondanks zijn goedheid voor de slaven door hen bedrogen werd? Neen, zwarten zijn niet te dulden in onze kerk.”

Pater Petrus Claver was diep teleurgesteld over dit soort uitlatingen en verwijten van blanke christenen. Had Sint Paulus niet gezegd, dat in Christus juist het onderscheid tussen vrije en slaaf wegvalt? Hoe kan men dan juist als men Christus wil ontvangen in het H. Sacrament van de eucharistie de anderen buitensluiten? Riep de priester voor het communiceren niet steeds op om de vrede van Christus toe te laten in het hart? Waarom dan het hart vol onvrede tegenover de

slaven, de zwarten, juist vóórdat men de Heer ontvangt. Werd in plechtige missen niet uitdrukkelijk de vredekus gegeven als teken dat ieder van Christus is? En het besluit van Petrus Claver stond vast: ondanks de verwijten van de kant van blanken moest hij gewoon doorgaan met zijn missen in de kerk van het college. Ook al bleven blanken dan weg. Hoe zou hij een broeder in het geloof de toegang tot het altaar kunnen ontzeggen! En zo werd de kerk van de jezuïeten de kerk van de zwarten ondanks alle protest en streven naar apartheid tot op de kerkbanken.

Petrus Claver ging gewoon door met het vieren van de mis, het horen van biecht, het geven van catechismus, het verzorgen van zieken. De slaaf van de zwarten, de slaaf van de slaven. Totdat een pestepidemie hem velde. De laatste drie, vier jaar van zijn leven was hij verlamd en moest hij zijn werk onder de zwarten overlaten aan anderen. Zelf werd hij tot zijn dood verzorgd door een zwarte. Op 8 september 1654, 74 jaar oud, ging de slaaf van de zwarten binnen in het hemelse rijk van Hem, die aan God gelijk, het bestaan op zich genomen had van een slaaf.

Wie Christus wil ontvangen in zijn hart, wie te communie gaat in de eucharistie, moet weten, dat Christus de vredebrenger is. Wij kunnen het Lichaam van Christus alleen dan waardig ontvangen, als alle haat tegenover onze broeders is uitgebannen uit ons hart. Wie het Lichaam van Christus ontvangt, moet weten dat de vrede die de Heer ons aanbiedt, slechts wortel kan schie-ten, als onze vereniging met Hem geen buitensluiten van anderen betekent.

Daarom smeekt de kerk in de vrede-ritus van de mis om de vrede die één maakt: één met Christus en één met elkaar. Wie met Christus verbonden is, sluit zich niet af voor anderen, maar heeft slechts één wens: dat ook de anderen vervuld mogen worden van de vrede van Christus, opdat allen één zijn in de Heer. Dat wordt soms ook door een passend gebaar tot uitdrukking gebracht: de vredeskus, een omarming, een handdruk jegens degenen die rondom ons staan; bekenden of onbekenden, vrije of slaaf. Dat doet er niet toe. In Christus zijn wij allen broeders en zusters van elkaar. De deelname aan de eucharistie is immers geen exclusieve vereniging van mij met Christus, maar ook een vereniging met de ledematen van het Lichaam van Christus, de kerk. De vrede-ritus vlak vóór het communiceren stelt daarom op treffende wijze de kerkelijke dimensie van de eucharistie en van het communiceren in het licht. Wie Christus wil ontvangen, moet ook houden van de andere kinderen van God. Wie het ook is. Want allen zijn wij van Christus.

Vrijwilliger in de kijker

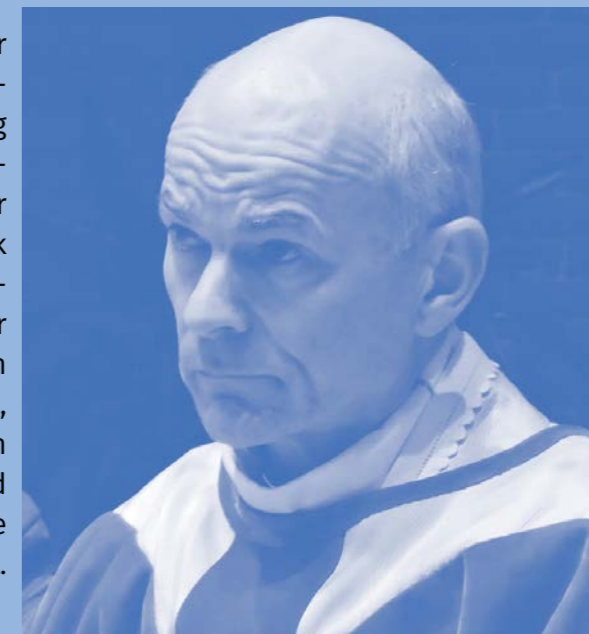
E.H. Dirk Van der Linden

Amper zestien zeventien jaar flitste door mijn kleine hoofd de idee om naar Afrika te trekken. Missionarissen vertelden vaak over een heersende hongersnood. Ik droomde elke dag duizend broden te bakken om duizend gezinnen te verzadigen. Aan bloem of gist en andere ingrediënten dacht ik helemaal niet. De droom was hongersnood spijzigen.

Toen ik dat vertelde aan de aalmoezenier van de scouts reageerde hij na wat denken: met zo een ideaal ga je best naar het seminarie. Zo gezegd zo gedaan. Na twaalf jaar Atheneum trokken we naar het Sint-Pauluseminarie in Drongen voor twee jaar filosofie. Later naar het grootseminarie te Gent voor vier jaar theologie. Pas later zagen we ten volle in dat de hongersnood bij mensen geen honger is naar brood maar naar de ware Godmenselijke liefde. Dat is zoveel diepgaander dan broodjes bakken.

De bisschop Van Peteghem zond me naar de Vlaamse Ardennen om in het Onze-Lieve-Vrouwecollege de jeugd te boeien. Elf jaar zorg op het internaat en daarbij les geven, zondags-onderpastoor te Kwaremont en aalmoezenier bij de plaatselijke scouts, hulp in Jonge Kerk onder leiding van wijlen Daniël Evrard leerden mij het Woord van God incarneren. Later zond diezelfde bisschop mij zoals Jezus zijn apostelen zond: naar Zomergem, Oordegem, Oostakker en Sint-Gillis-Waas. Wij zijn als een wandelende lindenboom met de takken wijd open naar de hemel en niet geworteld in de grond. God zendt en dat maakt ons content. Zijn laaiende Geest bezielt ons.

(vervolg p. 12)

Helpt u Radio Maria in haar missie het evangelie van Jezus Christus te verkondigen in heel ons land?
Aarzel niet ons te steunen.

RADIO MARIA BE49 7333 7333 7771

Luister naar via de digitale radio via **telenet** kanaal 912 of online op www.radiomaria.be

06:00	Meditatie (Pater Jan Bots)
06:30	Lezingendienst
07:00	Angelus
07:02	Rozenkrans
07:30	Muziek (maandag tot vrijdag) - Bijbellezing (zaterdag & zondag)
07:45	De ochtend bij Radio Maria (behalve op zaterdag en zondag)
08:30	Lauden
09:00	H. Mis op zondag om 10u voorafgegaan door 'De rots in de branding': 8u50
09:50	Catechismus

10:30		
	Maandag	De Kerk leeft (Nele Uytterhoeven)
	Dinsdag	Radio Maria telefoneert (Nele Uytterhoeven)
	Woensdag	Radio Vaticaan Live (Kevin Colle) - aansluitend na de H. Mis
	Donderdag	De rots in de branding (Jos Decock)
	Vrijdag	Herhaling van donderdag 20u
	Zaterdag	Het inzicht (Marleen Caers)

11:30	Het Woord spreekt: lezing en bezinning van de H. Schrift
12:00	Angelus
12:05	Middaggebed
12:15	Rozenkrans
12:40	Het heiligenverhaal van de dag

13:00		
	Maandag	1e en 3e: Radio Maria op bezoek (Omer Laermans) 2e en 4e: Gebedsgroep Biddende Moeders
	Dinsdag	1e: Muziek 2e: Muziek 3e: Kerk in nood 4e: Op bedevaart met Maria (Jos Decock)
	Woensdag	1e en 3e: Kathovisie (Marianne Hubin) 2e en 4e: De wereld van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)
	Donderdag	Klassiekuur (Marc en Marie-Christine Van Hoorick)
	Vrijdag	Kruisweg (aansluitende programmatie: zie vrijdag 14u15)
	Zaterdag	Herhaling van woensdag
	Zondag	Herhaling van dinsdag 18u15

14:15		
	Maandag	Muziek
	Dinsdag	Muziek
	Woensdag	Muziek
	Donderdag	1e en 3e: De Kerkvaders (Nele Uytterhoeven) 2e en 4e: Het archief (Kevin Colle)
	Vrijdag	Om 13u45 1e en 3e: Kathovisie (Marianne Hubin) 2e en 4e: De wereld van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)

15:00	Uur van de Goddelijke Barmhartigheid
16:10	Lezingen uit Lezingendienst
16:30	Meditatie* (Pater Jan Bots)
17:00	Vespers

17:30		
	Maandag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Dinsdag	Radio Vaticaan*
	Woensdag	Muziek
	Donderdag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Vrijdag	De week van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)
	Zaterdag	Radio Vaticaan*
	Zondag	De week van Radio Maria* (Nele Uytterhoeven)

18:00	Angelus
--------------	----------------

18:15		
	Maandag	Klassiekuur*
	Dinsdag	1e en 3e: Het inzicht (Marleen Caers) 2e en 4e: Missio werkt (Missio)
	Woensdag	De Kerk leeft* (18u30)
	Donderdag	Herhaling van maandag 13u
	Vrijdag	Klassiekuur*
	Zaterdag	Herhaling van dinsdag 13u
	Zondag	Herhaling van donderdag 20u

19:30	Rozenkrans
--------------	-------------------

20:00		
	Maandag	De rots in de branding*
	Dinsdag	De Kerk leeft*
	Woensdag	Gebed met Sant'Egidio
	Donderdag	1e en 3e: Religieuze Poëzie (E.H. Dirk Van der Linden) 2e en 4e: Rijkdom van het geloof (Diane Kets)
	Vrijdag	Radio Maria telefoneert* (Nele Uytterhoeven)
	Zaterdag	Muziek
	Zondag	Klassiekuur*

21:00	(Behalve op zondag) Het heiligenverhaal van de dag, gevolgd door 'Het Woord Spreekt' *
21:30	Completen
21:45	Heiligen getuigen
22:35	Catechismus* (maandag tot zaterdag) Zondag: De kerkvaders (1ste, 3de en 5de week) - Het archief (2de en 4de week)
23:30	Rozenkrans

Tussen middernacht en 6u 's morgens hebben er herhalingen van de verschillende programma's plaats.

(vervolg van p. 9)

Op de speelplaats van het college stond tegen de achtergevel een groot Mariabeeld, hetzelfde als het kleinere beeldje in de nis boven de ingangspoort bij de abdij van Orval. Het kindje Jezus geeft een aaike aan zijn Moeke. De innige band tussen Moeder en Kind is doodeenvoudig. De allerliefste Vrouw bemint haar Kind en die innigheid is wederkerig. Zoals een lammetje dartelend rondhuppelt in een weideland zo is elk mensenkind thuis op de schoot en zelfs in de schoot van de Moeder Gods.

Eens vroeg Jezus: "Wie zijn mijn verwanten?" Zijn Moeder, zijn zusters en broers zijn allen die Gods Woord horen en daadwerkelijk behartigen. Maria voedt ons met het kostbaar lichaam van haar Zoon. Zij is Moeder van de Eucharistie, Moeder van de Kerk, Jezus' Moeder, uw Moeder, mijn Moeder, onze Moeder. De hemelmoeder mag me levendig en diep begraven in haar moederhart tot er van mij niets meer overblijft dan haar geliefde Zoon Jezus. Want het volk Gods wil in zijn priesters Christus vinden, zijn vrienden aan wie Hij alles heeft meegedeeld wat Hij van de Vader heeft ontvangen.

Radio Maria deed jaren geleden op mij beroep omdat priester Karlo via een familielid van mij gehoord had. Het is een stille vreugde met velen de lauden te kunnen bidden op donderdagmorgen en maandelijks een uurtje religieuze poëzie te brengen. Het is een genade Gods Adem te horen in dichters uit de Lage Landen. Al sprekende en bij het voorlezen van gedichten word ikzelf de deining en de kadans gewaar van de springlevende heilige Geest. Tussendoor wordt ons geloof versterkt en gezuiverd door het horen van andere getuigenissen. Gezien mensen minder boeken lezen is het gesproken woord via de radio een onmisbaar kanaal om te evangeliseren!

LUISTERAARS AAN HET WOORD

Deze morgen (06.00) tijdens het naar het werk rijden luisterde ik naar een programma op Radio Maria. Het was bijzonder boeiend. Ik wil God hiervoor bedanken. In een duistere wereld is dit een lichtpunt.

John

Een prachtige uitzending over de nederigheid. Ik ben heel blij dat het kan herbeluisterd worden, ook de andere onderwerpen. Ik put er veel kracht uit en ben heel dankbaar hiervoor.

Reactie van Maria Josee op een uitzending van het programma 'De rijkdom van het geloof'.

Dank aan de heer Jan voor zijn getuigenis, die hij niet voor zich houdt (...). Heb het al drie maal beluisterd, zo eenvoudig en authentiek meegedeeld aan Radio Maria en zo ook aan ons allen.

Reactie van Katrien op een uitzending van het programma 'Radio Maria telefoneert'.

De oude Lieve-Heer van Tancrémont

GEESTELIJK LEVEN

Op 7 oktober, na de gezamenlijke bedevaart van Radio Maria naar Banneux zullen de bedevaarders die vanuit Westerlo zijn vertrokken halt houden bij het heiligdom van Tancrémont.

Graag staan we in dit nummer van Porta Fidei stil bij de geschiedenis en de betekenis van het eeuwenoude kruis dat vereerd wordt in dit heiligdom.

Herkomst en geschiedenis

Langs de weg die van Pepinster naar Banneux loopt, op de plaats genaamd Tancrémont, bevindt zich een kleine kapel die een merkwaardig kruis bevat, in de streek gekend als "de oude Lieve-Heer" van Tancrémont. Men komt er sinds tientallen jaren om er Christus' genade af te smeken. Omtrent de herkomst van dit beeld tast men in het duister. De archieven van de nabij gelegen parochie Theux vermelden meermaals de aanwezigheid van een oud kruisbeeld in de Sint-Alexander en Hermeskerk. De oorsprong van deze kerk gaat terug tot de 5de eeuw. Sporen op de rug en de voet van het kruis doen vermoeden dat de Christus van Tancrémont kan geïdentificeerd worden als het triomfkruis dat eeuwenlang het koor van de kerk van Theux sierde. Uit de archieven blijkt dat het kruis in het begin van de 18de eeuw naar een zijaltaar (of een zijkapel) werd verplaatst. De aanpassing van het kerkinterieur aan de smaak van de tijd ontnam dit 'ouderwetse' beeld zijn ereplaats. Bij het uitbreken van de Franse Revolutie wordt het wellicht – zoals vele kunstschatten – verborgen, om enkele de-

cennia later weer op te duiken in een uithoek van de parochie, eigenlijk net over de parochiegrens, in de parochie van Pepinster.

Men weet enkel met zekerheid dat het omstreeks 1830 door een arbeider werd ontdekt toen deze een pad aanlegde tussen het pas gebouwde jachtpaviljoen (naast het huidige kasteel dat er toen nog niet stond) en de weg. Het beeld werd beschermd door een grote steen, die de goede staat van het hout wellicht kan verklaren. Het moet op zijn minst verborgen zijn geweest in een droge omgeving.

Het kruisbeeld wordt dan aan de rand van de weg tegen een boom geplaatst, zoals men in de streek vele kruisbeelden langs de weg aantreft. Volgens de archieven van de parochie Theux werd het dan ook eens teruggebracht (rond de jaren 1840) naar de parochiekerk. Er is immers sprake van een grote processie. Daarna vindt men nergens nog geschreven sporen over het kruis, noch in de plaatselijke pers, noch in historische uitgaven, noch in de parochiearchieven. Wellicht is het kruis in die periode tegen één van de muren van de gebouwen rond het kasteel terecht gekomen.

Dagelijkse Eucharistieviering om 09:00 (zondag om 10:00)

Angelus

07:00
12:00
18:00
24:00

Getijdengebed

06:30 Lezingendienst
08:30 Laudan
12:05 Middagebed
17:00 Vespers
21:30 Dagsluiting

Rozenkrans

07:05
12:15
19:30
23:30

Dagelijks 'Uur van de Goddelijke Barmhartigheid' om 15:00

In 1895 werd dan de huidige kapel gebouwd om het kruisbeeld te herbergen. Deze kapel werd rond 1930 vergroot, bij de aankomst van de benedictijnen in Tancremont. De benedictijnen wilden een abdij bouwen in Tancremont en hadden al enkele paters gestuurd om de nog te beginnen bouwwerken van nabij te kunnen volgen. Deze eerste benedictijnen heb-

ben met hun predikatie en het onthaal van de pelgrims het Heiligdom van Tancremont uitstraling gegeven. Bij de 100ste verjaardag van de terugvinding van het kruis (1932), bijvoorbeeld, werden er 15.000 bedevaarders geteld voor het spektakel dat de benedictijnen hadden georganiseerd.

In 1934 wordt de grond waar de benedictijnenabdij had moeten worden gebouwd door de Belgische staat ont-eigend. Er werd een fort van het leger gebouwd, in het kader van de beschermingsring van forten naar de Duitse grens. De benedictijnen zien daarom af van de bouw van hun abdij en vestigen zich later in Chevetogne. In 1957 wordt het apostolaat van het Heiligdom van Tancremont toevertrouwd aan de norbertijnen.

Een eerste restauratie van het beeld gebeurde in 1931-1932. Hierbij werden enkele beschadigde delen vervangen (o.a. de linkerschouder en de bovenzijde van de rechter arm van het Christusbeeld). De handen werden ook vervangen, want die bleken reeds in de 17de eeuw vervangen te zijn.

In 1984 werd het Christusbeeld naar het Institut Royal du Patrimoine Artistique (IRPA), of Koninklijk Instituut voor Kunstpatrimonium (KIK) in Brussel gebracht voor een nieuw onderzoek en restauratie. Daarbij werden de verschillende verflagen onderzocht en weggehaald en een koolstof-14 onderzoek toegepast. Het kruis zelf toont slechts sporen van twee beschilderingen. Het blijkt dan ook 4 tot 5 eeuwen jonger te zijn dan het Christusbeeld.

Afmetingen en datering

Het eiken kruis heeft een hoogte van 2,04 m en een breedte van 1,80 m. Het Christusbeeld zelf is gemaakt uit lindehout. Het is van hoofd tot voeten 1,50 m hoog en van vingertop tot vingertop 1,40 m breed. Tijdens de laatste restauratie kwam men door het aanwenden van de Koolstof-14 methode tot het besluit dat de groeitijd van het gebruikte hout voor het Christusbeeld tussen de jaren 810 en 965 moet liggen.

Esthetische, symbolische en religieuze waarde

Het hoofd van dit Christusbeeld neigt licht naar de schouder. Het gelaat is rustig. Op het hoofd rust een koningskroon. Het gebruik van de koningskroon stamt uit de antieke oudheid, waar hij de hoofden van goden en keizers sierde. Het jonge christendom neemt dit gebruik over door ook haar Heer met deze kroon af te beelden. Het lichaam van de gekruisigde is lichtjes gekromd, de armen wijd open. De verdwenen, originele handen werden in de zeventiende eeuw een eerste maal opnieuw gemaakt uit berkenhout en in 1932 een tweede maal uit eikenhout.

Christus is gekleed in een kleed of tunica met lange plooien, een zogenaamd colobium, een typisch oosters gebruik. Het lange kleed is relatief zeldzaam en eigen aan dit tijdperk: vanuit een diepe eerbied voor Christus' godheid stelt men Hem voor als de Verrezenen, de verheerlijkte Zoon van God. Van de zevende tot de tiende eeuw is de voorstelling van Christus in colobium verspreid over heel Europa, en vooral dan in Italië. Een prachtige getuige hiervan is het kruisbeeld van Lucca. In onze noordelijke streken vinden we deze voorstelling vooral terug in het Ottoonse tijdperk. De Christus met colobium komt reeds vanaf de 7de eeuw in het Maasland voor. Hij kent er een ruime verspreiding in de Romaanse periode en zelfs nog lang daarna. Het is slechts vanaf de 13de à 14de eeuw dat men Christus ook lijdend en stervend aan het kruis gaat voorstellen. In tegenstelling tot de andere Christusbeelden uit die tijd, is de tunica van Tancremont niet door een lendenband bijeengehouden.

Het colobium (de tuniek of het kleed van het Christusbeeld) draagt de sporen van een veelkleurige beschildering. De oorspronkelijke polychromie, waarvan er nog enkele sporen bestaan, moest waarschijnlijk een Byzantijns textiel nabootsen van ovaalrode versieringen op een (olijf)groene achtergrond. Uit de restauratie (1984) is gebleken dat het beeld achtmaal overschilderd

is geweest. Het colobium is blauw geweest, dan verguld, dan opnieuw blauw met vergulde sterren. De mooie rode polychromie die nu nog te zien is op de zijde van het beeld dateert waarschijnlijk uit de 14de eeuw. In de 19de eeuw werd het Christusbeeld en het kruis volledig bruin geschilderd, wellicht om een houtkleur te imiteren, net nadat men het helemaal grijs had geschilderd, om het te doen lijken op de arduinsteen uit de streek.

De voet en de dwarsbalk van het kruis vertonen eivormige uiteinden. Misschien was er een dergelijk uiteinde ook aan het hoofd van het kruis. De bovenkant lijkt immers ruw afgezaagd, misschien om het kruis onder een gewelf te laten passen. Dit model van kruis, genoemd "van Aquileia" is zeer zeldzaam, zeker bij grotere kruisbeelden.

In Tancremont wordt het kruis aan de gelovigen niet ter verering voorgehouden onder het aspect van het lijden, de harde werkelijkheid van het leven, zelfs niet de weg om Christus te volgen, maar onder het aspect van glorie en overwinning, als motief van fierheid en niet van tranen.

De oudste voorstellingen van de Gekruisigde kunnen we bewonderen in de mozaïeken van de oudste basilieken en, zoals in Tancremont, bij Romaanse kruisbeelden. Het is een glorieus, feestelijk en vol van majesteit. Eerder werd het Kruis zonder Christus voorgesteld, bezet met edelstenen en meestal geplaatst tegen een met sterren bezaaide hemel met vaak de inscriptie: Salus Mundi – Heil van de wereld.

Wanneer er al een Christus wordt afgebeeld, zoals hier in Tancremont, is dit een Christus die troont met koninklijke gewaden op het kruis, de ogen geopend, de blik strak vooruit, zonder de minste vorm van lijden, maar stralend van majesteit en overwinning; geen doornenkroon, maar een koningskroon. Het is de uitbeelding van die zin uit de hymne Vexilla Regis: Regnavit a ligno Deus: God heerst vanaf het hout (van het kruis). Jezus zelf sprak over het kruis in gelijkaardige termen: als het moment van zijn verheffing (Joh 12,32), in letterlijke maar vooral in figuurlijke betekenis.

Later (sinds de 12de, 13de eeuw) is men Christus lijdend gaan voorstellen. Een extreem voorbeeld is zonder twijfel het altaarfafeel van Isenheim van Matthias Grünewald. Deze twee voorstellingswijzen onderstrepen elk een aspect van het mysterie van het Kruis. De dramatische en verscheurende voorstelling van de lijdende Christus, toont het Kruis als het ware in vooraanzicht, in de rauwe realiteit, op het moment van zijn sterven. Het Kruis wordt dan teken van het kwaad, van het lijden en van de vreselijke werkelijkheid van de dood. De oude voorstelling van het Kruis, zoals we die hier in Tancremont zien, toont niet de oorzaken maar de resultaten: verzoening,

vrede, heerlijkheid, het eeuwige leven. Het Kruis waarvan Sint-Paulus zegt: Mij moge God ervoor bewaren op iets anders te roemen dan op het kruis van onze Heer Jezus Christus.

Als het ons heeft geholpen op momenten van beproeving naar het Kruis met de lijdende Jezus te kijken, omdat we Hem dan zo nabij voelden bij ons eigen lijden, moeten we ook maar eens kijken naar deze verheerlijkte Christus. Hij kan ons helpen om op een andere manier naar het lijden te kijken.

Een voorbeeld. We hebben pas een dierbare verloren, misschien na verschillende maanden van afzien en lijden. Wij moeten aan die persoon niet blijven denken als die zieke in dat hospitaalbed, in die of die omstandigheid, met allerlei medische apparatuur rondom... Dat alles is voorbij, dat bestaat niet meer. Zo zouden we alleen maar het lijden van die persoon in stand houden. Neen, we moeten blij zijn voor die persoon... misschien zelfs een beetje jaloers... want dátgene waar we allen op hopen en in geloven: God zien van aangezicht tot aangezicht, dat is voor die persoon werkelijkheid geworden. We moeten dus denken aan die persoon zoals die nu is: alles is volbracht. Zo is deze Jezus ook voorgesteld: zoals hij nu is, verzezen, verheerlijkt, gezeten aan de rechterhand van God. Natuurlijk vraagt zo iets voor ons, mensen, wat tijd. Ons hart volgt niet altijd ons verstand. Het duurt natuurlijk even eer die wonde van een verlies genezen is, en uiteindelijk toont dit Kruis dit ook: de verzezen Heer zetelt als de Koning van het heelal, maar zijn troon is en blijft een kruis.

Maar elke mens die gelooft in Hem, zal – door Hem – het eeuwige leven bezitten.

Jos Vanderbruggen, O. Praem.
Rector van het Heiligdom

Zuster Martha Vandenputte

Trouwe volgeling van de H. Paulus van het Kruis

Op 7 oktober, na de gezamenlijke bedevaart van Radio Maria naar Banneux zullen de bedevaarders die vanuit Leuven zijn vertrokken halt houden bij het graf van Moeder Martha te Tienen.

Graag staan we in dit nummer van Porta Fidei stil bij het wonderbare leven van deze Vlaamse kloosterzuster en stichteres in wie Gods genade zo sterk aanwezig was, hoewel die aanwezigheid tijdens haar leven voor de meesten verborgen is gebleven.

Buitengewone gaven, de grote eigenschap die we Martha Vandenputte kunnen toeschrijven. En die gaven werden pas jaren na haar dood blootgelegd. Tot dan had Moeder Martha het mystieke deel van haar leven verborgen gehouden. Maar toen iemand de dozen met agenda's, dagboeken en honderden brieven zorgvuldig inkeek, werd zij met stomheid geslagen. Met wie hadden al haar zusters zolang samengeleefd? Was hun overste een heilige? Vanuit het hoofdhuis in Italië, want de congregatie is ondertussen gefusioneerd met de Zusters Passionisten van Signa, werd er beslist om een zalig-verklaringsproces op te starten. Het zou tientallen jaren duren voordat de 'causa' kon overhandigd worden aan de nodige instanties te Rome.

Geen superheld

Heiligen zijn geen superhelden maar hele gewone mensen die hun leven hebben toevertrouwd aan God. Nederigheid, gebed, liefde voor de medemens, barmhartigheid ... het zijn maar een paar dingen

die je hen kunt toeschrijven. Ook Martha bezat deze eigenschappen maar werd daarbij uitzonderlijk gegrepen door het lijden van de Heer. Jezus had de mensen zo lief dat Hij er zijn leven voor gaf. En in de liefde is het belangrijker te geven dan te nemen. Een mens die bemint die geeft en schenkt vrede, vreugde en leven. Moeder Martha had Jezus en de mensheid lief. Ze klampte zich vast aan haar grote voorbeeld de H. Paulus van het Kruis. Hij was de stichter van de Passionisten en de Passionistinnen, slotzusters. Het lijden en de kruisdood van Christus hadden Paulus aangegrepen waardoor hij ook medelijden kreeg met mensen die zich in ellendige omstandigheden bevonden, mensen die leden. Dat maakte dat Paulus alles en iedereen achterliet om een leven te gaan leiden van ascese, boete en naastenliefde. Hij staat bekend als groot mysticus en werd een befaamd geestelijke leider. In 1867 verklaarde paus Pius IX hem heilig.

Martha begon steeds meer een ongewone nabijheid van de Heer te beleven maar ze was te nederig en te bescheiden om dit kenbaar te maken aan anderen. Maar God gaf haar een stem om Zijn Woord te verkondigen, uitzonderlijke gaven en genaden om mensen te helpen en nabij te zijn. Geen wonder dat ze een uitverkoren ziel was om een nieuwe stichting te leiden.

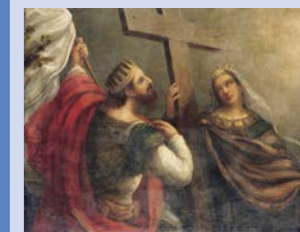
Missionaris worden

Wanneer we rekening houden met de tijdsgeest waarin ze zich bevond, en dan schrijven we begin 20ste eeuw, is het vrij normaal dat de drang om missionaris te worden zeer groot was. Onze voormalige kolonie Kongo bestond uit een populatie waar naast evangelisatie ook nood was aan medische hulp en onderwijs. Vanzelfsprekend dat vele congregaties inscheepten voor een tocht naar Kongo om er missieposten op te richten. Ook de paters Passionisten wilden zich er gaan vestigen. Maar het ontbrak hen aan zusters-missionarissen die de paters konden bijstaan in hun missieopdrachten. Het was onder pater Valentinus Elshocht dat de plannen gerealiseerd werden. Hij ontmoette Martha als bij toeval en merkte haar uitzonderlijke kwaliteiten en gaven. Pater Valentinus deed zijn plannen uit de doeken en werd

haar geestelijke begeleider. Ook Jezus liet Martha verstaan dat het Zijn Wil was dat ze Passioniste zou worden. En Zijn Wil volgen is niet altijd gemakkelijk want het vraagt om de weg te volgen van het kruis. Op 8 december 1927 startte de stichting met 6 postulanten. Vanaf nu is Martha 'Moeder Martha' en ze zal dat blijven tot aan haar dood op 17 september 1967. Ze was net geen 76 jaar.

Stichteres

Moeder Martha liet haar zusters studeren met het oog op hun missieopdrachten in de kolonie. Ze behaalden het diploma van onderwijzeres, vroedvrouw en verpleegkundige. In 1932 konden de zusters hun intrek nemen in het grote en statige klooster dat ze lieten bouwen in Tienen. Er was geen pracht en praal zichtbaar. Integendeel, overal schemerde de armoede door. Het was voor de jonge overste ook niet gemakkelijk om het gebouw en de studies van de religieuzen te bekostigen. Er was sprake van werkelijk lijden en de zusters waren financieel afhankelijk van wat ze toegestopt kregen tijdens hun bedeltochten, wat ze van weldoeners ontvingen. Telkens opnieuw bad Moeder Martha opdat de Heer hen zou bijstaan en telkens verhoorde Hij haar gebeden.

Oorsprong van het feest van 'Kruisverheffing' op 14 september.

De oorsprong van het feest van de Kruisverheffing dat we in de liturgie op 14 september vieren gaat terug tot de kerkwijding van de basiliek van het Heilig Graf in Jeruzalem op 13 september 335. Deze kerk werd gebouwd in opdracht van keizerin Helena, op de plaats achter Golgotha, waar - volgens de overlevering - het lichaam van Christus tussen kruisdood en verrijzenis was te rusten gelegd. Op deze plaats werd er een grafkelder gevonden. Tijdens het jaarlijkse kerkwijdingsfeest werd het kruis aan het volk getoond.

De Regel van Benedictus (41, 6-8) laat naar oude kerkgebruiken bij het feest van de Kruisverheffing de kleine vasten beginnen, die in de grote vasten (de veertigdagentijd voor Pasen) uitloopt. Kloosterordes die de regel van benedictus volgen, zoals de Cisterciënzers en Trappisten hebben een belangrijke rol gespeeld in de verspreiding van het feest in Europa. Het tonen van het kruis als teken van verlossing door Christus, verspreidde zich zo over de hele Kerk.

Aansluitend op het feest van 'Kruisverheffing' wordt de gedachtenis van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten gevierd, gewijd aan het verdriet en lijden van Maria.

haar en bidden om haar zaligverklaring.

Getuigenis

De 'spirit' van Moeder Martha mag niet verdwijnen. Haar ideaal is een toonbeeld van naastenliefde en kan velen op het spoor zetten om apostolisch werk te verrichten. Momenteel leven er nog twee zusters Passionisten die Moeder Martha als hun overste hebben gekend. Ze zijn bejaard en alleen zuster Angèle is nog bij machte om te getuigen van de buitengewone gaven van Martha Vandenputte.

Het geloof ontwikkelt zich in het hart. En God gaf ieder mens een ziel die voor verbondenheid met Hem zorgt. Moeder Martha bezat de kunst om als mens te leven zoals God het opdraagt. Een liefdevol leven was haar gegeven. Ze kon echt getuigen van de Heer en was begeesterd door Zijn liefde voor ieder van ons. Ze wist als geen ander het leven een diepe zin te geven. Dat is wat ons nu allemaal ontbreekt. Gelukkig blijft de H. Geest altijd werk leveren. Hij waait en geeft op die manier de charisma's mee. Ook het charisma van Moeder Martha blijft waaien, op zoek naar mensen die ervoor open staan. Mensen die Gods Geest toelaten om de vreugde van het leven te mogen ervaren. De vreugde en liefde van de Heer was Martha Vandenputte in alle eenvoud gegeven, zij gaf het in alle eenvoud aan velen.

Hilde Rummens
Voormalige vice-postulator in het zaligverklaringsproces

derlijke dienaressen van God. Geroepen door God en geïnspireerd door de H. Paulus van het Kruis heeft zij haar taak op aarde meer dan vervuld. Haar ziel leeft verder in de verwezenlijkingen die samengaan met de hedendaagse noden. Want verschuivingen in de maatschappij zorgen voor nieuwe noden die om nieuwe uitdagingen vragen. Op de plaats waar vroeger haar klooster stond, werd 'Park Passionisten' uit de grond gestamp. Bejaarden kunnen er terecht in het Woon-en Zorgcentrum of wonen in een assistentiewoning die het park rijk is. Moeder Martha werd begraven in de crypte van het nieuwe klooster dat deel uitmaakt van de gebouwen. Haar graf wordt vaak bezocht want mensen blijven geloven in de voorspraak van deze uitzonderlijke vrouw. Moeder Martha zal altijd in de harten van mensen een begnadigd persoon blijven die in de donkerte van het leven het licht kan aansteken om God te laten binnenkomen. Wij blijven geloven in

Diepmenselijk

Tallose private conferenties, waarvan er geluidsfragmenten zijn teruggevonden, getuigen van haar charisma en leiderschap. Ze sprak iedereen heel sereen toe met grote wijsheid. In haar hele handelen straalde ze van Gods liefde. Haar blik toonde een glimp van onze transcendente God. Geen wonder dat Moeder Martha uitblonk in de naastenliefde. Ze raakte bekend om haar diepmenselijk aanvoelen, het kijken in de ziel. Vele mensen kwamen vragen om haar gebed en velen heeft ze beluisterd en vanuit haar diepgelovige overtuiging wijze raad gegeven.

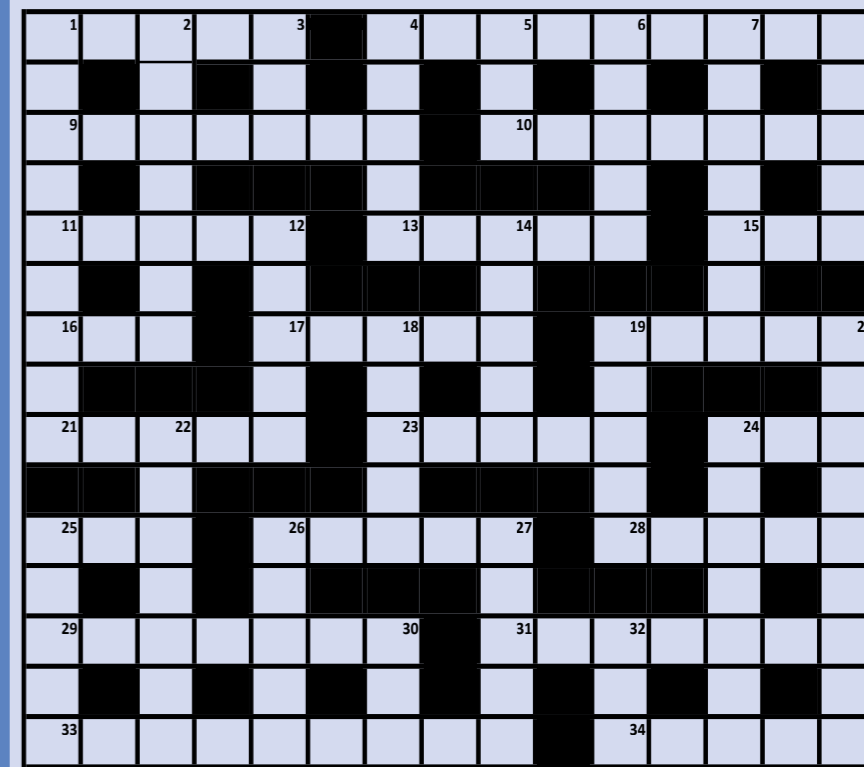
Ondanks het feit dat Moeder Martha Vandenputte ernstig ziek en gehandicapt was, werkte ze met ongeziene ijver aan alle opdrachten die de Heer haar te kennen gaf. Kinderloze echtparen kwamen vragen om haar voorspraak bij God en enkelen werden later de trotse ouders van één of meerdere kinderen. Mensen, uit alle sociale klassen, die leden aan depressies of een psychische stoornis, het gebed van Moeder Martha vond vaak gehoor bij de Heer. Getuigenissen werden hiervan teruggevonden net zoals vele andere brieven waarin het heilzame optreden van Moeder Martha werd beschreven.

Begnadigde voorspreekster

Binnen de kloostermuren van de zusters Passionisten Missionarissen, leefde een uitzon-

HORIZONTAAL

1. juichkreet 4. in de aarde begraven 9. Rodehond 10. Afrikaanse harde houtsoort 11. gestreept hoefdier 13. foltertuig waaraan Christus heeft gehangen 15. belasting op gebruik van een weg 16. leut 17. roeischip aangedreven door slaven 19. dier dat zich kronkelend op de grond voortbeweegt en dat door Mozes in brons op een paal werd vastgemaakt 21. kort, meerstemmig zangstuk met een religieuze tekst 23. gebied waar een rivier met veel aftakkingen in zee stroomt 24. drankbuffet 25. grote waskuip 26. niet rechts 28. openbaar vervoer 29. handelsblokkade 31. pluimborstel 33. schoonheidsleer 34. mengsel van tin en koper gebruikt voor beelden te maken

Y=IJ=1 letter

VERTICAAL

1. de heilige stad 25. genoegdoening voor begane zonde of misdaad 2. Franse kaas die verpakt wordt in een laagje rode was 22. discussie op TV 3. cholesterol (Low density lipoprotein) (afk.) 12. benauwdheid 22. eerste levensfase van de meeste insecten en veel amfibieën 4. zoon van aartsvader Abraham die het hout voor het offer op zijn rug droeg 18. ondergaan van smart en ellende 30. vrouwelijk schaap 5. Humaan leukocyten antigeen (afk.) 14. aartsengel uit het boek Henoch 27. bruin-zwarte kleur vaak gebruikt bij afdrucken van foto's 6. Bijbelse leider en wetgever 19. groot verdriet 32. Universal Serial Bus (afk.) 7. aramees woord voor meisje dat door Jezus wordt gebruikt bij de opwekking van de dochter van Jairus 24. Nederlandse volkse dichter uit de 17de eeuw 8. blauw glazuur 20. terras of balkonplant met veel bloemen (meervoud)/pelargoniums

(Oplossing in het volgende nummer van Porta Fidei)

GEMEENSCHAPPELIJK PROGRAMMA

*Bedevaartsprogramma
tijdens de busreis.*

10u30: Gebedsweg

11u00: Eucharistie

12u00: Warm middagmaal

14u00: Lezing

door priester Karlo,
de programmadirecteur van
Radio Maria

15u00: Ziekenzegening

*Ook indien u met eigen vervoer naar
Banneux komt bent u van harte welkom
om ons bedevaartsprogramma te volgen.*

BEDEVAART naar BANNEUX

maandag 7 oktober 2019

Opstapplaatsen: Leuven

Gistel

Zottegem

Sint-Niklaas

Westerlo

Brasschaat

Info & inschrijvingen:

Radio Maria

016 41 47 47

RADIO MARIA